

Festival dobrých zpráv s filmy od amatérských filmařů / Marcela Klicperová

Já a paní profesorka jsme se sešly na Hlavním nádraží. Po té jsme šly na vlak Pendolíno, které nás odveze až do Ostravy za 3 hodinky, v Pardubicích k nám přistoupil Petr Mann, také spoluautor přihlášeného filmu Houbaři. Do Ostravy jsme přijeli včas a koupili jsme si lístky na MHD. Hned jsme museli nasednout na tramvaj, která jela až na zastávku Hlubina, kde se konal festival dobrých zpráv. Je to takový zvláštní komplex budov po bývalém dole Hlubina, kde je nově zrekonstruované i kino. Dalo nám trochu práce, než jsme našli ten správný vchod, že jsme správně, jsme poznali podle velkého auta s označením TV Noe. V předsáli kina je kavárna, kde jsme ještě před promítáním stačili vypít kafe. Pak začala 1. řada filmů a následoval rozbor s porotou (p. Monika Horsáková, p. Miroslav Tuščák, p. Peter Kravčák, p. Pavol Dzivý) s přítomnými autory. Po krátké přestávce začala 2. řada filmů, hned v úvodu běžel náš film Houbaři, byly tam i další velmi dobré dokumentární filmy. Od přítomné poroty pro nás zazněly pozitivní názory. Jeden porotce nám doporučil, ať film přihlašujeme na další amatérské soutěže, ať se o nás ví, jak se snažíme. To určitě uděláme, jen já, Petr, paní profesorka Hnilicová a jiní víme, co nám film dal za práci, ale to bylo také tím, že jsme měli velmi dobrou písničku-námět, do kterého jsme kreslili, vystříhovali houby, houbaře jimi posouvali jako ploškami, já jsem byla u PC a kamery, hodně moc mne to bavilo, všichni jsme se snažili. Pak následoval ještě dokumentární film ze severu Evropy Pohyby. Film byl o polárnících, kteří zkoumali pohyby zemské kůry právě ve zmrzlé krajině. Polárníci bydleli v domcích společně s Nory, poznala jsem to i podle vlajek, které tam byly zachyceny. Tento film byl pro mne velmi zajímavý, protože tam se nikdy nedostanu. Raději jezdíme s mamkou do teplejších míst, třeba do Thajska, Krétu a tak. Nejvíce se mi ze všech promítaných filmů líbil film s panem režisérem Strachem a sestrou katechetkou, která chtěla původně skočit s mostu, ale víra v Boha jí v tom zabránila. Tomu jsem rozuměla nejvíce, protože jsem také věřící, tak vím o čem víra je a jak mi pomáhá.

Po ukončení bloků promítaných filmů, rozborů následovala 15 min přestávka. Ta mi stačila na převlečení. Pak začínal přímý televizní přenos. Nejdříve porota vyhlásila dokumentární filmy, pak následovaly filmy krátkometrážní, tj. do určité délky třeba 10 minut. Jaké bylo moje překvapení, když náš film byl porotou vyhlášen na 3. místě. Měli jsme velkou radost stát před kamerami – celkem tam byly 3, jedna přímo u vyhlásování na záběry lidem do tváří, také světla, která mi trochu vadila, protože mám problém s očima. Po ukončení přímého přenosu, následoval raut se všemi dobrotami, co k němu patří i vínečko. Já jsem si dávala bílé, mám ho ráda. Také jsme si popovídali s panem Tuščákem, kterého znám již delší dobu, panem ředitelem z TV Noe. V rozhovoru jsme se i nasměli, protože mi říkali, jak jsem šikovná, ničeho se nebojím. Jen Petr stál trochu stranou, vypadal unaveně. Pak jsme jeli do hotelu, který byl nedaleko. V sobotu jsme šli společně na procházku městem a fotili jsme, já zejména kostely, Petr byl i chvílemi na hotelu. Naštěstí jsme měli jízdenky MHD koupeny tak, že jsme si mohli jezdit, jak jsme potřebovali i zvlášť. V neděli jsme šli do kostela na ranní mši od 8:00 hod. Petrovi se udělalo moc špatně, paní profesorka musela zavolat záchranku. Nechali si ho v nemocnici v Ostravě Porubě s podezřením na infarkt. Z Ostravy jsme odjížděli opět vlakem Pendolíno, které jsme naštěstí stihly. Byl to takový trochu smutný odjezd, protože místo vedle nás zůstalo prázdné, bylo Petrovo. Snad se z toho dostane a zase bude chodit mezi nás. Jinak děkujeme všem, kteří nám držíte palce. No, snažíme se, protože nás tvorba baví.